

Diurnenge 32 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 20,27-38): En aquell temps, alguns dels saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat: «Mestre, Moisès ens va prescriure que, si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la viuda per donar descendència al germà difunt. Doncs bé, hi havia set germans. El primer es va casar, i va morir sense fills. També el segon i el tercer es van casar amb aquella dona, i així fins al setè: tots van morir sense deixar fills. Finalment va morir també la dona. Per tant, quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?».

Jesús els respongué: «Els qui viuen en aquest món es casen, però els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no prendran muller ni marit; ja no poden morir, perquè tenen part en la resurrecció: són com els àngels i són fills de Déu. I que els morts ressusciten, Moisès mateix ho indica clarament en el passatge de la bardissa, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a Ell tots viuen».

«Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a Ell tots viuen»

Mn. Ramon SÀRRIAS i Ribalta
(Andorra la Vella, Andorra)

Avui, Jesús fa una clara afirmació de la resurrecció i de la vida eterna. Els saduceus posaven en dubte, o pitjor encara, ridiculitzaven la creença en la vida eterna després de la mort, que —en canvi— era defensada pels fariseus i ho és també per

nosaltres.

La pregunta que fan els saduceus a Jesús «quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?» (Lc 20,33) deixa entreveure una mentalitat jurídica de possessió, una reivindicació de dret de propietat sobre una persona. A més, la trampa que paren a Jesús mostra un equívoc que encara existeix avui: imaginar la vida eterna com una prolongació, després de la mort, de l'existència terrenal. El cel consistiria en la transposició de les coses boniques que ara gaudim.

Una cosa és creure en la vida eterna i una altra és imaginar-se com serà. El misteri que no està envoltat de respecte i discreció, té el perill de ser banalitzat per la curiositat i, finalment, ridiculitzat.

La resposta de Jesús té dues parts. En la primera vol fer entendre que la institució del matrimoni ja no té raó de ser en l'altra vida: «Els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no prendran muller ni marit» (Lc 20,35). El que sí perdura i arriba a la seva màxima plenitud és tot el que hem sembrat d'amor autèntic, d'amistat, de fraternitat, de justícia i veritat...

El segon moment de la resposta ens deixa dues certeses: «Ell no és Déu de morts, sinó de vius» (Lc 20,38). Confiar en aquest Déu vol dir adonar-nos que estem fets per a la vida. I la vida consisteix a estar amb Ell de manera ininterrompuda, per sempre. A més, «gràcies a Ell, tots viuen» (Lc 20,38): Déu és la font de la vida. El creient, submergit en Déu pel baptisme, ha estat arrencat per sempre del domini de la mort. «L'amor es converteix en una realitat reeixida si s'enclou en un amor que proporcioni realment eternitat» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Crist, en morir, va haver d'acatar la llei del sepulcre; en ressuscitar, en canvi, la va derogar, fins al punt que va tirar per terra la perpetuïtat de la mort i la va convertir d'eterna en temporal» (Sant Lleó el Gran)

•

«Nosaltres estem en camí, en pelegrinatge cap a una vida plena, i aquesta vida plena és la que il·lumina el nostre camí» (Francesc)

•

«Ser testimoni del Crist és ser ‘testimoni de la seva Resurrecció’ (Ac 1,22). L’esperança cristiana en la resurrecció és tota ella marcada pels encontres amb el Crist ressuscitat. Ressuscitarem com Ell, amb Ell i per Ell» (Catecisme de l’Església Catòlica, n° 995)

Altres comentaris

«Neguen que hi hagi resurrecció»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, els "in-oportuns" saduceus són l'ocasió per tal que Jesús dediqui unes bellíssimes paraules a una qüestió vital: l'eternitat. L'escena i el tema conserven plena vigència.

Se li aproparen «alguns dels saduceus» que, curiosament, «neguen que hi hagi resurrecció» (Lc 20,27). En efecte, no deixa de sorprendre que un grup de gent religiosa —creient en Déu— afirmi que no existeix l'eternitat (si més no, per a nosaltres). Aleshores, ens preguntem, quina mena de Déu tenim? Més encara, què serà de nosaltres?

Evidentment, no hi ha resposta per a un interrogant tan estúpid com aquest. De fet, Jesús els respongué molt rotundament: «Aneu molt equivocats!» (Mc 12,27). I els engaltà, sense més, que Déu «no és Déu de morts, sinó de vius» (Lc 20,38), com no podia ser d'altra manera.

Per si fos poc equivocada la conclusió dels saduceus, l'argumentació que proposen —la fictícia historieta de la dona que successivament tingué per esposos set germans— sobrepassa la ridicleusa. No hem de sorprendre'ns que ara sorgeixin els "moderns saduceus" que contradiuen la veu del Vicari del Crist tot esgrimint arguments tan falsos com forçats (que si el cost de les visites pastorals del papa deuria ser destinat als pobres; que si el Papa és culpable de milions de morts...). Res de nou a la faç de la terra! Només la ceguesa de la descreença és capaç de semblants

bajanades.

Els saduceus "jugaren" amb l'eternitat i el resultat és que no resta ni rastre d'ells. Lògic!: sense esperança no hi ha vida. Pitjor encara: sense un horitzó d'eternitat hom no pot estimar. És que un pot "en-amorar-se" per un temps? Heus aquí la resposta de Benet XVI: «L'amor humà és, en si, una promesa incomplible. Desitja eternitat i solament pot oferir finitud. Però, d'una altra banda, sap que aquesta promesa no és insensata ni contradictòria, ja que en darrera instància l'eternitat viu en ella. Les seves autèntiques dimensions comporten, en definitiva, la perspectiva futura de Déu, l'espera de Déu».